

Pesticide Action Network Europe a další (věc C-162/21)

Datum rozhodnutí: 19. ledna 2023

Závěr: *Právo EU neumožňuje členskému státu povolit uvedení přípravků na ochranu rostlin na trh za účelem ošetření osiva, jakož i uvedení osiva ošetřeného těmito přípravky na trh a jeho používání, jestliže uvádění takového osiva na trh a jeho používání bylo výslovně zakázáno prováděcím nařízením.*

Skutkové okolnosti: Klothianidin a thiamethoxam jsou účinné látky patřící do skupiny neonikotinoidů, aplikované v zemědělství nanášením na osivo jako insekticidy. Na tyto látky, schválené Komisí v roce 1991, začala být z důvodu rizik pro včely a s ohledem na potřebu zajistit takovou úroveň bezpečnosti a ochrany, jež by byla v souladu s vysokou úrovní ochrany zdraví zvířat, o niž je v Unii usilováno, od roku 2013 uplatňována omezení, a to nejprve prováděcím nařízením Komise (EU) č. 485/2013 ze dne 24. května 2013, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) č. 540/2011, pokud jde o podmínky schválení účinných látek klothianidin, thiamethoxam a imidakloprid, a jímž se zakazuje použití a prodej osiva ošetřeného přípravky na ochranu rostlin obsahujícími uvedené účinné látky (Úř. věst. 2013, L 139, s. 12), a poté prováděcími nařízením 2018/784 a 2018/785. Posledně uvedená nařízení stanoví mj. zákaz uvádění osiva ošetřeného účinnými látkami klothianidin a thiamethoxam na trh a jeho používání, s výjimkou použití pro účely pěstování ve stálých sklenících, kdy výsledná plodina nebude po celý svůj životní cyklus přesazena ven. Platnost schválení klothianidinu skončila dne 31. ledna 2019 a platnost schválení thiametoxamu dne 30. dubna 2019, jelikož žadatelé vzali zpět žádosti o obnovení schválení těchto účinných látek, takže jejich používání je nyní v Unii zakázáno. Dne 19. října 2018 belgické orgány s odvoláním na odchylný dočasný režim zavedený čl. 53 odst. 1 nařízení č. 1107/2009 dočasně povolily uvádění přípravků na ochranu rostlin obsahujících klothianidin („Poncho Beta“ vyráběný společností Bayer AG) a thiamethoxam („Cruiser 600 FS“ vyráběný společností Syngenta) na trh pro účely ošetřování osiva cukrové řepy. Dopisy ze dne 7. prosince 2018 byla udělena další čtyři dočasná povolení pro uvádění

přípravků na ochranu rostlin obsahující tyto účinné látky na trh pro účely výsevu osiva ošetřeného pomocí těchto přípravků, a to osiva cukrové řepy, mrkve, salátů, čekanky (endivie), čekanky salátové červenolisté a čekanky obecné listové.

Právní stránka: Zákazy, jako jsou zákazy stanovené prováděcími nařízeními 2018/784 a 2018/785, přijímá Komise za dodržení přísných podmínek, jelikož osivo ošetřené takovými přípravky může představovat vážné riziko pro životní prostředí a zdraví lidí nebo zvířat. Evropský úřad pro bezpečnost potravin totiž již konstatoval, že u většiny plodin představuje používání přípravků na ochranu rostlin obsahujících účinnou látku klothianidin vysoké akutní a chronické riziko pro včely, a to zejména formou expozice prostřednictvím prachu a konzumace reziduí v kontaminovaném pylu a nektaru. Bod 13 odůvodnění prováděcího nařízení 2018/785 rovněž zdůrazňuje rizika pro včely pramenící z osiva ošetřeného přípravky na ochranu rostlin obsahujícími thiamethoxam. Kromě toho je třeba dodat, že výklad čl. 53 odst. 1 nařízení č. 1107/2009 platí nejen pro uvádění osiva ošetřeného přípravky na ochranu rostlin, které byly výslovně zakázány prováděcími nařízeními, na trh a jeho používání, v projednávaném případě pro výsev tohoto osiva, ale rovněž pro uvádění takových přípravků na trh za účelem ošetřování uvedeného osiva.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. března 2021, *Agrimotion*, C-912/19, EU:C:2021:173.

Relevantní právní úprava: Čl. 53 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh.

Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland (věc C-372/21)

Datum rozhodnutí: 2. února 2023

Závěr: *Z působnosti unijního práva není vyloučena situace, kdy církev, náboženské sdružení nebo společenství, které má v jednom členském státě postavení veřejnoprávní korporace a v jiném členském státě uznává a podporuje určitou soukromou školu coby konfesní školu, žádá o poskytnutí*

dotace pro tuto školu, na kterou mají nárok pouze církve, náboženská sdružení a společenství uznána podle práva tohoto jiného členského státu. Právo EU pak nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje poskytnutí veřejných dotací pro soukromá vzdělávací zařízení uznána jako konfesní školy tím, že církev nebo náboženská společnost, která o dotaci pro takové zařízení žádá, je uznána podle práva dotčeného členského státu, a to i v případě, že je tato církev nebo náboženská společnost uznána podle práva členského státu svého původu.

Skutkové okolnosti: Německá Církev adventistů, která má v Německu postavení veřejnoprávní korporace, nemá status církve uznané podle rakouského práva. Tato církev uznala od školního roku 2016/2017 coby konfesní školu vzdělávací zařízení nacházející se v Rakousku, které je provozováno schváleným sdružením a které tato církev podporuje mimo jiné prostřednictvím dotací, poskytování výukových materiálů a dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků. Uvedená církev podala u příslušného orgánu na základě § 17 PrivSchG žádost o dotaci na mzdy zaměstnanců této školy a dovolávala se přitom článku 56 SFEU, aby s ní bylo zacházeno tak jako s církvemi a náboženskými společnostmi uznanými podle rakouského práva.

Právní stránka: I když čl. 17 odst. 1 SFEU vyjadřuje neutralitu Unie vůči tomu, jak členské státy organizují své vztahy s církvemi a náboženskými sdruženími nebo společenstvími, tohoto ustanovení se nelze dovolávat v tom smyslu, aby byla z působnosti unijního práva všeobecně vyňata činnost církví nebo náboženských sdružení a společenství, spočívá-li v poskytování služeb na daném trhu za úplat. Kromě toho je třeba připomenout, že kurzy pořádané vzdělávacími zařízeními financovanými z podstatné části ze soukromých prostředků představují služby, jelikož tato zařízení sledují cíl, který spočívá v nabízení takových služeb za úplat. Žádná z podmínek pro získání postavení církve nebo náboženské společnosti podle rakouského práva a pokrývající případy, kdy uznání církve nebo náboženské společnosti může podpořit mezináboženskou povahu vnitrostátního vzdělávacího systému, nepřekračují meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle, kterým je umožnit rodičům vybrat pro své děti vzdělání v souladu se svým náboženským přesvědčením. Pokud jde kromě toho o podmínku týkající se zastoupení církve nebo náboženské společnosti, která chce být uznána podle rakouského práva, v rámci rakouského obyvatelstva, v rakouské právní úpravě je uvedeno, že není-li možné poskytnout důkaz, že církev nebo

náboženská společnost splňuje podmínku počtu členů, který se rovná alespoň dvěma promile z počtu obyvatel Rakouska, na základě posledního sčítání lidu, tento důkaz lze poskytnout jinou vhodnou formou. I vzhledem k tomu, že se takové ustanovení neomezují na jediný způsob prokázání dané skutečnosti, svědčí to o záměru rakouského zákonodárce nepřekračovat rámec toho, co je nezbytné k dosažení cíle sledovaného vnitrostátní právní úpravou.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 17. dubna 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, a ze dne 13. ledna 2022, *MIUR a Ufficio Scolastico Regionale per la Campania*, C-282/19, EU:C:2022:3.

Relevantní právní úprava: Čl. 49 SFEU ve spojení s čl. 17 odst. 1 SFEU.

UniCredit Bank Austria (věc C-555/21)

Datum rozhodnutí: 9. února 2023

Závěr: Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru v případě jeho předčasného splacení se týká pouze úroků a poplatků, jež jsou závislé na době splatnosti úvěru.

Skutkové okolnosti: Sdružení VKI, jehož cílem je ochrana zájmů spotřebitelů, podalo žalobu k rakouským civilním soudům, kterou se domáhalo, aby úvěrová instituce UCBA přestala používat při uzavírání smluv o úvěrech zajištěných hypotékou, na které se vztahuje směrnice 2014/17, určité standardní smluvní ujednání. Toto ujednání stanoví, že v případě předčasného splacení úvěru spotřebitelem se úroky, jakož i poplatky, které jsou závislé na době splatnosti úvěru, poměrně snižují, zatímco „poplatky za zpracování, nezávislé na době splatnosti úvěru, se nevrací, a to ani poměrně“. VKI má za to, že takové ujednání je neslučitelné s čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17, který zakotvuje pro případ předčasného splacení úvěru právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru.

Právní stránka: Podle čl. 14 odst. 1 a 2 směrnice 2014/17 je větitel a případně zprostředkovatel úvěru nebo jím jmenovaný zástupce povinen poskytnout spotřebiteli před smluvní informace prostřednictvím informačního přehledu rozdělujícího poplatky, které má spotřebitel zaplatit, v závislosti na tom, zda se jedná o opakované platby, či nikoli. Takové standardizované rozdělení poplatků účtovaných spotřebiteli přitom značně snižuje manévrovací prostor, jímž úvěrové instituce při fakturaci a své vnitřní organizaci

disponují, a umožňuje spotřebiteli i vnitrostátním soudům ověřit, zda určitý druh poplatků objektivně závisí na době platnosti smlouvy. Riziko zneužívajícího jednání věřitele, zmíněné v judikatuře uvedené v bodech 32 a 33 tohoto rozsudku, proto nemůže odůvodnit, aby se na náklady nezávislé na době platnosti smlouvy vztahovalo právo na snížení celkových nákladů úvěru stanovené v čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17. V tomto ohledu je nicméně třeba připomenout, že za účelem zajištění ochrany, kterou spotřebitelům poskytuje směrnice 2014/17, ukládá její čl. 41 písm. b) členským státům, aby zajistily, že opatření, jež přijmou k provedení této směrnice, nemohou být obcházena způsobem, jenž by mohl spotřebitele o tuto ochranu připravit v důsledku formulace smluv. Za účelem zajištění této ochrany přísluší vnitrostátním soudům dbát na to, aby poplatky, které jsou spotřebiteli uloženy nezávisle na době platnosti úvěrové smlouvy, objektivně nebyly odměnou věřitele za dočasné použití kapitálu, jež je předmětem této smlouvy, nebo za plnění, která v okamžiku předčasného splacení by teprve měla být spotřebiteli poskytnuta. Věřitel je v tomto ohledu povinen případnou neopakovatelnost poplatku prokázat.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 11. září 2019, *Lexitor* (C-383/18, EU:C:2019:702), a ze dne 15. října 2020, *Association française des usagers de banques*, C-778/18, EU:C:2020:831.

Relevantní právní úprava: Čl. 25 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení.

IEF Service (věc C-710/21)

Datum rozhodnutí: 16. února 2023

Závěr: Při určování členského státu, jehož záruční instituce je příslušná k úhradě nesplacených pohledávek zaměstnanců, je třeba mít za to, že zaměstnavatel, který se ocitne v platební neschopnosti, neprovozuje činnosti na územích nejméně dvou členských států, pokud je v pracovní smlouvě dotyčného zaměstnance sjednáno, že hlavní náplň jeho činnosti i obvyklé místo výkonu jeho práce se nachází v členském státě, kde má zaměstnavatel sídlo, ale zaměstnanec vykonává ve stejném časovém rozsahu své povinnosti na dálku z jiného členského státu, kde má trvalé bydliště.

Skutkové okolnosti: HB byl od 1. července 2017 zaměstnán coby ředitel pro strategický obchodní rozvoj ve společnosti S GmbH se sídlem ve Štýrském Hradci (Rakousko). Tato společnost nabízela své služby i v Německu,

kde spolupracovala se samostatně výdělečně činným obchodním inženýrem; další pracovníky tam ale nezaměstnávala. V pracovní smlouvě HB bylo stanoveno, že hlavní náplň jeho činnosti i obvyklé místo výkonu jeho práce se nachází v Rakousku. HB vedl dvě oddělení a zodpovídal za zaměstnance v kanceláři ve Štýrském Hradci. Fakticky HB pracoval střídavě jeden týden ve Štýrském Hradci a jeden týden z domova v Německu, kde měl trvalé bydliště. HB má osvědčení vydané německou pojišťovnou v souladu s čl. 19 odst. 2 nařízení č. 987/2009, v němž je informován o tom, že se na něj v oblasti sociálního zabezpečení vztahují německé právní předpisy. Dne 4. června 2019 bylo proti společnosti S zahájeno insolvenční řízení se zabavením aktiv. Společnost IEF Service zastupuje fond pro odškodnění v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, tj. rakouskou záruční instituci ve smyslu směrnice 2008/94. HB podal návrh na náhradu v důsledku platební neschopnosti, a to v souvislosti se mzdovými pohledávkami, které nebyly uspokojeny do okamžiku zahájení insolvenčního řízení.

Právní stránka: I když HB z časového hlediska fakticky vykonával polovinu své pracovní činnosti z domova v Německu, hlavní náplň této práce, která spočívala v tom, že vedl dvě oddělení a zodpovídal za zaměstnance v kanceláři zaměstnavatele v Rakousku, byla podle pracovní smlouvy i ve skutečnosti vykonávána v posledně uvedeném členském státě. Závěr, že činnost HB nemohla souviset s trvalou přítomností jeho zaměstnavatele v Německu, je kromě toho potvrzen okolností, že tento zaměstnavatel neměl v uvedeném členském státě jiné zaměstnance, a to s výjimkou samostatně výdělečně činného obchodního inženýra, s nímž uvedený zaměstnavatel v tomto členském státě spolupracoval. Je třeba konstatovat, že takový zaměstnavatel, jako je zaměstnavatel HB, za těchto okolností neprovozuje činnosti na územích nejméně dvou členských států ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2008/94. Skutečnost, že HB má osvědčení vydané na základě čl. 19 odst. 2 nařízení č. 987/2009, podle kterého se na něj vztahují německé právní předpisy, nemůže tento závěr zpochybnit. Jak totiž uvedla Evropská komise v písemném vyjádření, ačkoliv je pravda, že – jak vyplývá z čl. 5 odst. 1 nařízení č. 987/2009 – toto osvědčení má, pokud jde o povinnosti stanovené vnitrostátními právními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, která je koordinována nařízením č. 883/2004, závazný účinek, takové osvědčení nemá žádný vliv na určení toho,

v jakém členském státě musí HB v souladu se směrnicí 2008/94 uplatnit nárok na své nesplacené mzdové pohledávky.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. října 2008, *Holmqvist*, C-310/07, EU:C:2008:573.

Relevantní právní úprava: Článek 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele.

Recreatieprojecten Zeeland a další (věc C-695/21)

Datum rozhodnutí: 2. března 2023

Závěr: *Právo EU brání právním předpisům členského státu, které provozovatelům omezeného a kontrolovaného počtu zařízení pro hazardní hry, která se nacházejí na území tohoto členského státu, poskytují výjimku ex lege ze zákazu reklamy, který se obecně použije na taková zařízení, aniž stanoví, že provozovatelé zařízení pro hazardní hry nacházejících se v jiném členském státě mají možnost získat výjimku za stejným účelem.*

Skutkové okolnosti: Recreatieprojecten Zeeland prováděla v období od 3. prosince 2018 do 25. června 2019 a Casino Admiral Zeeland a Supergame prováděly v období od 20. března do 2. dubna 2019 v Belgii reklamu na své provozovny nacházející se v Nizozemsku, poblíž belgické hranice, prostřednictvím sdělení na fyzických nosičích. Dne 11. prosince 2020 uložila komise pro hazardní hry v souladu s článkem 15/3 zákona o hazardních hrách, ve znění pocházejícím ze zákona ze dne 7. května 2019, každé ze žalobkyň v původním řízení správní pokutu za porušení čl. 4 odst. 2 tohoto zákona, který zakazuje provádět reklamu na zařízení pro hazardní hry, která nemají licenci udělenou touto komisí. Žalobkyně v původním řízení podaly proti těmto pokutám žalobu k předkládajícímu soudu, přičemž tvrdily, že tento zákaz reklamy je v rozporu s volným pohybem služeb, jak je zaručen v článku 56 SFEU.

Právní stránka: Cíle belgické politiky v oblasti hazardních her se zaměřují na ochranu hráče, finanční transparentnost a kontrolu peněžních toků, kontrolu her, jakož i identifikaci a kontrolu organizátorů. Z písemných i ústních vyjádření belgické vlády kromě toho vyplývá, že tato politika je rovněž odůvodněna cíli vycházejícími z ochrany spotřebitelů, jakož i z boje proti podvodům a činnostem nelegálních hazardních her. V tomto ohledu se předně takto uplatněných cílů v rozsahu,

v němž spadají pod naléhavé důvody obecného zájmu, nelze dovolávat k ospravedlnění omezení volného pohybu služeb, které má diskriminační charakter. Dále za předpokladu, že se odůvodnění vycházející z ochrany spotřebitelů ve skutečnosti týká boje proti závislosti na hazardních hrách a že tento boj spadá pod pojem „ochrana zdraví“ ve smyslu článku 52 SFEU, je třeba uvést, že k tomu, aby takové omezení diskriminačního charakteru, jako je omezení dotčené ve věci v původním řízení, mohlo být povoleno, musí být prokázáno, že toto omezení je nezbytným předpokladem pro dosažení sledovaného cíle. Je přitom zjevné, že takové omezení, které vyhrazuje možnost pouze pro zařízení pro hazardní hry nacházející se na území dotčeného členského státu, která mají v tomto ohledu provozní licenci, aby prováděla reklamu v tomto členském státě, přesahuje to, co lze považovat za přiměřené, jelikož existují taková méně omezující opatření, která umožňují dosažení cílů uváděných belgickou vládou, jako je povolení udělené zařízením nacházejícím se v jiném členském státě provádět reklamu, za podmínky, že zákonná ustanovení přijatá a kontrolovaná v tomto jiném členském státě přinášejí záruky, které jsou v podstatě rovnocenné se zárukami odpovídajících zákonných ustanovení, jež platí v dotyčném členském státě.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. února 2018, *Sporting Odds*, C-3/17, EU:C:2018:130, ze dne 12. července 2012, *HIT a HIT LARIX*, C-176/11, EU:C:2012:454.

Relevantní právní úprava: Čl. 56 první pododstavec SFEU.

Åklagarmyndigheten (věc C-666/21)

Datum rozhodnutí: 2. března 2023

Závěr: *Pojem „přeprava zboží“ zahrnuje silniční přepravu vozidlem, jehož maximální přípustná hmotnost překračuje 7,5 tuny, a to i v případě, že je toto vozidlo upraveno tak, aby sloužilo nejen jako prostor pro dočasné soukromé bydlení, ale i jako prostor pro nakládku zboží k neobchodním účelům, přičemž nosnost tohoto vozidla a kategorie, pro kterou je vozidlo zapsáno ve vnitrostátním registru silničních vozidel, nemají v tomto směru žádný vliv.*

Skutkové okolnosti: Dne 4. dubna 2019 bylo při policejní kontrole zjištěno, že vozidlo řízené AI, registrované ve Švédsku, bylo vybaveno tachografem, který nebyl v předepsané lhůtě zkontrolován. AI převážel v nákladním prostoru tohoto vozidla dva sněžné skútry a prohlásil, že byl na cestě na soutěž

sněžných skútrů. Rozsudkem ze dne 7. září 2020 soud prvního stupně v Sundsvallu, Švédsko, odsoudil AI za překročení rychlosti, ale zprostil jej obžaloby pro skutek nepodrobení tachografu namontovaného v jeho vozidle kontrole podle článku 6 kapitoly 9 nařízení (2004:865). Vzhledem k tomu, že toto vozidlo mělo pouze šest sedadel pro cestující, uvedený soud rozhodl, že se na něj nevztahuje nařízení č. 561/2006 na základě čl. 2 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení. Jak AI, tak státní zástupce podali proti tomuto rozsudku odvolání k odvolacímu soudu se sídlem v Sundsvallu, Švédsko, který je předkládajícím soudem.

Právní stránka: Pokud jde totiž o silniční dopravu zboží, je oblast působnosti nařízení č. 561/2006 určena jak na základě čl. 2 odst. 1 písm. a), tak čl. 3 písm. h) tohoto nařízení prostřednictvím „maximální přípustné hmotnosti“ daného vozidla, aniž jsou pro tento účel relevantní takové úpravy, jako je úprava uvedená v předchozím bodě, nosnost tohoto vozidla nebo kategorie, pro kterou je vozidlo zapsáno ve vnitrostátním registru silničních vozidel. Tento výklad je podpořen rovněž cíli sledovanými nařízením č. 561/2006, k nimž patří zlepšení podmínek bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a lepší monitorování a prosazování pravidel uvedených v článku 1 tohoto nařízení jednotlivými členskými státy. Dosažení těchto cílů by bylo ohroženo, kdyby vozidla s maximální přípustnou hmotností přesahující 7,5 tuny mohla uniknout povinnostem v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jež jsou uloženy uvedeným nařízením, z důvodu

jejich používání jako prostor k dočasnému soukromému bydlení a k nakládce zboží pro neobchodní účely. Je nutno dodat, že případné nevýhody spojené s povinnostmi vyplývajícími ze skutečnosti, že vozidlo, jehož „maximální přípustná hmotnost“ ve smyslu čl. 4 písm. m) nařízení č. 561/2006 překračuje 7,5 tuny, spadá do působnosti tohoto nařízení, a to i v případě, že má být užíváno pro neobchodní silniční přepravu zboží, se nejeví jako nepřiměřené cíli zlepšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Tento cíl se totiž nemůže omezovat na obchodní silniční přepravu zboží. Pokud by všechny neobchodní silniční přepravy zboží musely být z působnosti nařízení č. 561/2006 vyloučeny, cíl zlepšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, kterého se unijní normotvůrce při přijímání tohoto nařízení snažil dosáhnout, by byl ohrožen. Totéž platí i pro cíl lepšího monitorování a prosazování pravidel stanovených v tomto nařízení a v nařízení č. 165/2014 jednotlivými členskými státy, jež je uveden v článku 1 nařízení č. 561/2006.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 12. prosince 1990, *SARPP*, C-241/89, EU:C:1990:459, a ze dne 27. června 2017, *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496.

Relevantní právní úprava: Čl. 2 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy.

Zpracoval: Jan Tlamycha